

عنوان مقاله:

بررسی اثر روش های مختلف فیکساسیون بر مقاطع بافتی کبد خرگوش نژاد داچ (*Oryctolagus cuniculus*)

محل انتشار:

فصلنامه محیط زیست جانوری، دوره 3، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

علی انیسیان - دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهر، اهر، ایران

سعیده ولی الهی - دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، تهران، ایران

محمد رضا تقدیری - دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، اهر، ایران

خلاصه مقاله:

انسجام ساختار یک بافت جانوری بستگی زیادی به نظم و ترتیب و آرایش مولکول های پروتئینی آن دارد. اجزای اصلی که در ساختمان بافت شرکت دارند شامل: لیپوپروتئین ها، گلیکوپروتئین ها و پروتئین های گلوبولی می باشند که در مطالعات بافت شناسی باید توسط مواد پایدارکننده فیکس شوند. خوشبختانه اکثر فیکساتیوها شکل و مکان قرارگیری پروتئین های پلی نوکلئوتیدی و مواد موکوسی را حفظ می کنند. بسیاری از روش های ایمونولیبلینگ به علاوه رنگ آمیزی های رایج به راحتی در برش های انجمادی با سرعت بسیار بیش تری قابل اجرا می باشند. ضمن این که این روش باعث وارد آمدن کم ترین آسیب به مناطق آنتی زنیکی می گردند. بنابراین واکنش آنتی ژن-آنتی بادی هنگام ایمونو لیبل کردن پروتئین ها در حداکثر میزان خود انجام می شود. با این وجود برش های انجمادی معمولا به تنهایی نمی توانند ساختمان بافت را به حدی حفظ کنند که برای استفاده در تشخیص یا فعالیت های تحقیقاتی مناسب باشد. بنابراین باید به روشی دست یافت که علاوه بر حفظ کیفیت بافت از کیفیت لیبلینگ خوبی نیز برخوردار باشد. استفاده از یک فیکساتیو شیمیایی قبل یا بعد از انجام برش انجمادی اولین انتخاب برای افزایش کیفیت بافت به منظور ایمونولیبلینگ می باشد. با این حال گزارشات کمی در خصوص تجزیه و تحلیل طبقه بندی شده مزایا و معایب مواد شیمیایی مختلف در نگه داری و حفظ برش های انجمادی وجود دارد. هدف این مطالعه تعیین اثر پایدار کننده های رایج، بر برش های انجمادی است. سه نوع ماده پایدار کننده شیمیایی یعنی استون، فرمالین و پارا فرمالدئید برای تاثیرشان بر برش های انجمادی کبد مورد ارزیابی قرار گرفتند. نمونه های مورد استفاده برای ارزیابی استون، بدون پایدارسازی برش گیری شدند. سپس به مدت ۱۰ دقیقه با استون پایدار شدند. بافت های پایدار شده با فرمالین و پارا فرمالدئید پس از ۴۸ ساعت، مورد برش گیری انجمادی قرار گرفته، با همانوکسیلین و ایوزین رنگ آمیزی شده و با میکروسکپ نوری مورد مطالعه قرار گرفتند. نتایج بافت های پایدار شده در پارافرمالدئید از نظر حفظ کیفیت ساختاری بافت و کیفیت رنگ آمیزی، در مجموع اختلاف معنی داری وجود دارد ($P < 0.05$) بهتر از فرمالین و استون بود. برای پایدارسازی برش های انجمادی در میان انواع پایدارکننده های پارافرمالدئید انتخابی بهتر از فرمالین یا استون، در رنگ آمیزی همانوکسیلین و ایوزین و در سطح میکروسکوپ نوری می باشد.

کلمات کلیدی:

فرمالین، رنگ آمیزی، پارافرمالدئید، استون، برش های انجمادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1316329>



